

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

cialdemokratiet kan lide styret i Mozambique, i Bolivia, i Vietnam, i Tanzania osv., osv., alle disse mange lande, som socialdemokratiet i hvert fald går ind for at give u-landsstøtte til. Hvis det er forkert forstået, håber jeg, hr. Lasse Budtz vil korrekse mig på dette punkt.

Hr. Bolvig sagde, at for ham var en sulten på Nørrebro lige så værdigt trængende som en sulten et andet sted, og det er jeg selvfølgelig fuldstændig enig i. Enhver sulten bør selvfølgelig mættes. Spørgsmålet er bare, hvorvidt man nu mener, det kan være rigtigt, at vi her i Danmark skal mætte hele Jordens befolkning eller i hvert fald en meget stor del af Jordens befolkning, og det mener vi i hvert fald ikke at vi kan tvinge skatteyderne til. Vi vil nøjes med at tvinge skatteyderne til at mætte den sultende på Nørrebro, og så vil vi i øvrigt stille hver enkelt borger i dette land fuldstændig frit, om han også har lyst til at mætte sultende i andre lande.

Udenrigsministeren (Christophersen):

Jeg har ikke noget imod, at hr. Jørgen Junior citerer de aktstykker, der sendes fra udenrigsministeriet til finansudvalget, men så vil jeg nok lægge vægt på, at de bliver citeret korrekt. Det, hr. Jørgen Junior citerede fra aktstykket om, hvad midlerne i Namibiasagen skulle bruges til, var jo et meget ufuldkomment stykke af teksten. Hr. Jørgen Junior nævnte, at midlerne, der skulle bruges forud for Namibias forudsete uafhængighed, skulle bruges til – og så sagde hr. Jørgen Junior – at yde bistand til namibiere uden for Namibia til at forberede deres genbosættelse i landet. Men der står meget mere i den tekst, for derefter lyder det sådan:

» . . . at sikre en gnidningsfri overgang til uafhængighed samt at forebygge en nedbrydning af Namibias økonomi, infrastruktur og administration i forbindelse hermed.«

Det er mange andre ting end dem, hr. Jørgen Junior citerede. På den måde kan man ikke bruge citater, for det giver et helt fortegnede billede af, hvad der er hensigten med dette aktstykke.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) sagde, at meningen med debatten var at rejse en drøftelse ude i befolkningen, og det er også i orden, det skal jeg ikke blande mig i, det kan alle partier jo gøre. Men nu kommer der jo –

og det var det, jeg sagde i min første runde – en almindelig u-landsdebat her i salen om ikke ret lang tid, og så havde det måske været bedre at tage fat på principperne fremfor at forsinke nogle praktiske beslutninger.

Det var imidlertid heller ikke det, hr. Svend Andersen (Rosk. a.) sagde i første omgang. Da sagde han, at man havde ønsket debatten her, fordi man godt ville have diskuteret, hvordan man kom frem til beløbene, hvordan man kunne kontrollere beløbenes anvendelse, hvorfor beløbet pr. pige på pige-realskolen i Tanzania nu var lige præcis det, det var sat til, hvordan virkningerne ville være af investeringer i værfter osv., en lang række praktiske spørgsmål. Om dem var det, jeg sagde, at det er faktisk nemmere for udenrigsministeriet at besvare dem skriftligt, hvis de kommer fra finansudvalget, fremfor under en stor debat om det her i salen.

Det får mig også til at sige til hr. Kjærulff-Schmidt, at jeg forstår slet ikke, hvordan hr. Kjærulff-Schmidt kan sige, at Danida ikke ønsker at give orientering. Man kan ikke blande alle mulige generelle betragtninger ind i aktstykker, men det er klart, at i det omfang, folketingets finansudvalg stiller spørgsmål til udenrigsministeriet, vil Danida naturligvis give de besvarelser, som skal til for, at spørgsmålene bliver fyldestgørende behandlet. Det skal der ikke herske nogen som helst tvivl om. Lige så klart er det, at den beretning, der er afgivet af statsrevisorerne, selvfølgelig er til overvejelse i udenrigsministeriet. Det er bl. a. formålet med beretningen. Den overvejelse er ikke afsluttet.

Til hr. Bolvig blot det, at hr. Bolvig overhørte øjensynlig, at det ikke var en opfordring, jeg rettede til ham om at stille ændringsforslag. For min skyld kan det radikale venstre videreføre sin hidtidige praksis. Jeg tror, vurderingen af, hvorvidt det er realistisk at komme igennem med det eller ej, er nogenlunde korrekt. Jeg sagde blot, at det er ikke rimeligt at sige, at det er regeringen, der har et særligt ansvar for, at der ikke er flere midler. Vi har et fælles ansvar. Hr. Bolvigs parti har også sit. Man kan ikke som begrundelse for ikke at have noget ansvar bare sige, at eftersom vi ikke troede, at andre ville være med, havde vi heller ikke selv lyst til at være det.